

ærede Udvalg, hvorledes man har tænkt sig Rigsdagens Stilling med Hensyn til Spørgsmaalet om Reservecapitalen ligeoverfor Loven af 3die Marts 1860, og hvorledes man har tænkt sig de Statsobligationer udfærdigede, som man i sit Forslag har antyndet.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig at besvare de forskjellige Spørgsmaal, den ærede Rigsdagsmand nu rettede til Udvalget. Hvad for det Første angaaer den Maade, hvorpaa Obligationerne skulle udfærdiges, saa ligger det ligesom i Jernbanecontracten, at de skulle udfærdiges i Sterling. Dette er forudsat fra Udvalgets Side, der er ingen Udtalelse fremkommet derimod fra den ærede Finantsminister, og jeg anseer det derfor for en ganske afgjort Sag, at de ville blive udfærdigede paa denne Maade, hvilket jo ganske stemmer med den ærede Rigsdagsmands Opfattelse. Med Hensyn til Forholdet til Reservecapitalen, saa forekommer det mig at være overordentlig simpelt. Den Lov, som den ærede Rigsdagsmand citerede, ophører at være i Kraft den 1ste April 1862, og Følgen deraf er naturligvis, at den Kassebeholdning, som Kongeriget eier, aldeles kommer til at tilhøre Kongeriget selv. Det Beløb, hvormed Kassebeholdningen overstiger 1,600,000 Rd., bliver inddraget i Reservecapitalen i Henhold til denne Lov, og den øvrige Deel vedbliver at være Kassebeholdning, indtil der kommer en ny Bestemmelse desangaaende.

Formanden: Rigsdagsmanden for Randers Amts 1ste Valgkreds har Ordet.

A. Sager: Jeg frasalder Ordet.

Formanden: Den ærede Finantsminister har Ordet.

Ministeren for Kongerigets særlige Finantsforhold: Med Hensyn til det Endringsforslag, som af Udvalget er stillet til Regjeringens Forslag, angaaende Anvendelsen af de Obligationer, som ere førte til Indtægt i Finantsloven under § 5 Nr. 1 kan der fra Finantsministeriets Side ikke være nogen Indvending imod at vedtage det saaledes, som

bet er stillet af Udvalget. Jeg maa tilføje, at jeg ved første Diekast havde faaet et Indtryk af, som om derved kunde være tilfaldet, enten paa den ene Side at gjøre nogen Indskrænkning i Regjeringens Rettighed til at udføre det, med Hensyn til hvilket den havde beholdt sig fri Raadighed ved Jernbanecontracten, nemlig at betale enten med Obligationer, som da skulde udfærdiges i Sterling til den engelske Contractant, eller at betale med rene Penge, som man fik ved at sælge Obligationer, der ikke behøvede at udfærdiges i Sterling — eller paa den anden Side at gjøre en Indskrænkning i Regjeringens hidtil havde Raadighed med Hensyn til Anvendelsen af Reservecapitalen, eller i alt Fald med Hensyn til den Form, hvorunder Regjeringen havde tænkt sig, at hele denne Transaction skulde finde Sted, nemlig, at hele Indtægten og Udgiften med Hensyn til disse Jernbaneobligationer posteredes igennem Reservecapitalen for Kongeriget. Da jeg imidlertid nu har erfaret, at ingen af disse Ting har været tilfaldet af Udvalget, at man tværtimod ikke ønsker, at der skulde skee nogen Forandring i de saaledes engang vedtagne Forhold, kan der fra min Side ikke være Noget imod at gaae ind paa den af Udvalget foreslaaede Redaction, skjøndt jeg maa tilføje, at det synes mig, at Regjeringens havde været nok saa tydelig. — Med Hensyn til det af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Feddersen) reiste Spørgsmaal angaaende Kasseforrentningsloven maa jeg ganske henholde mig til, hvad der er udtalt af den ærede Ordfører, og skal kun tilføje, at denne Lov af Marts 1860 i ingen Henseende berører Administrationen af Reservecapitalen eller Reglerne for dens Anvendelse, der skrive sig fra en meget ældre Tid og egentlig ere meest af traditionel Bessaffenhed, idet de Regler, der have været gjorte gjældende for Monarchiets Reservecapital i en tidligere Tid, ere blevene overførte paa Kongerigets Reservecapital og gjorte gjældende for den efter en Overenskomst imellem Regjeringen og Rigsdagen. Disse Regler afficeres, som sagt, aldeles ikke ved denne Lov, og det hele Forhold er ganske saaledes, som af den ærede Ordfører fremhævet.